

17. nap: Hétfő – Együtt az imádságban

Ha együtt imádkozunk, akkor nemcsak Istent, hanem egymást is megszólítjuk, akkor egymással is találkozunk, mert Isten köztünk van. A közös imádság nem könnyen elérhető forrás. Mindig törekszünk rá és keressük a megfelelő időt és formákat. Végül ajándékba kapjuk, ha megvalósul. Imádságaink nem csak a hagyományos imádságok lehetnek, hanem a kapcsolatunk különböző szeretet-megnyilvánulásai is azzá válhatnak. A kettőnk békessége, egysége is gyógyítja a mai idők viszályait, háborúit.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelkigyakorlatnak az útján.

[Imádkozzunk közös imánkat, vagy válasszunk ki a hétre a számunkra kedves imát!]

Imádkozzunk együtt, és könyörögjünk Urunkhoz, hogy elnyerjük kegyelmét és segítségét!

Olvasmány Tóbiás könyvéből (Tób 8, 4-8)

Tóbiás fölkelt az ágyból, és azt mondta Sárának: „Kelj fel, nővérem! Imádkozzunk együtt, és könyörögjünk Urunkhoz, hogy elnyerjük kegyelmét és segítségét.” Az fölkelt és elkezdtek imádkozni, hogy oltalmat találjanak. Tóbiás kezdte: „Áldott vagy, atyáink Istene! Áldott a te neved örökkön-örökké! Dicsőítsenek az egek és mind a teremtmények mindörökké.

Te teremtetted Ádámot, és hűséges segítőül mellé adtad a feleségét, Évát. Tőlük származik az emberiség. Azt mondtad: nem jó az embernek, ha egyedül van. Alkossunk mellé hozzá hasonló segítőtársat.

Uram, én most nem rendetlen vággyal veszem el nővéremet, hanem tiszta szándékkal. Engedd, hogy irgalmat találjon és találjak én is, és együtt öregedjünk meg.”

Közösen rámondták: „Úgy legyen, úgy legyen!”

Elmélkedés

A házasság szentségében, ha ketten összejövünk, elidőzünk, akkor a testvériségnél mélyebben meg tapasztalhatjuk Isten közelségét, mert a házasság szentségi rangra emelt emberi kapcsolat különleges kegyelmekkel. Ez az jelenti, hogy Jézus a közösségünkben él, és ha együtt vagyunk, elidőzhetünk a szeretében. Ez keveréke a semmittevésnek, az imádkozásnak és a pihenésnek. Egy csendes odaadottság. Normális körülmények között az elmélkedés egy olyan tevékenység, amit az ember egyedül véghez. Lehet ezt kettesben csinálni? Mi a házasság szentségében olyanok vagyunk, mint egy élő Ostya. Egyszerűen elidőzünk ennél. Kipihenjük magunkat egymásnál. Kipihenjük magunkat a Jóistennél. Egyszerűen hagyjuk a Szeretet Lelkét magunk között hatni. (Tilman atya)

Mindenkinek a szabadidőből és figyelemből kevés van mostanában. Ha minőségi jelenléttel együtt vagyunk, akkor az „aranyidő”, amely nagyon értékes, a megismerés és a szeretet megismerésének lehetőségét adja. Ha így együtt vagyunk, akkor Isten jelen van. Meg kell tanulnunk lecsendesíteni a szívünket Isten jelenlétében. Isten a belső csend barátja. Ebben a csendességben engedjük közel a házastársunkat, halljuk meg az ő szavában Isten szavát, mert nem a mi szavaink számítanak, hanem az, amit Ő mond nekünk.

„A munkánk gyakran megköveteli, hogy sok mindent csináljunk, megfeszítetten dolgozzunk. A szeretetünk növekedése viszont igényli, hogy időzzünk el egymással. Itt nem a külső aktivitás a fontos, hanem, hogy azt mondjuk, vagy kifejezzük egymásnak, hogy neked helyed van a szívemben. És ez fájhat is. Egészen normális dolog, ha a másik fájdalmat is okoz nekünk és mi egyszerűen szeretjük őt.” (Tilman atya)

Párhuzamokat találhatunk a szeretetünk kifejezése, az együttléteink bensőséges szeretete és az imádság között. A kötött imádság olyan, mint a társunk számára ajándékozott csokor virág vagy az előkészített reggeli. A szabadon megfogalmazott imádságok azokhoz a szavakhoz hasonlítanak, amelyeket egymásnak szeretettel mondunk. A meditáció, az elmélkedés olyan, mint amikor felidézünk a társunk szavait, az együttlét örömét, és a szeretetünk újraéled. A kontemplációban megismerjük, hogy szavak és tettek nélkül is összeér az életünk, a szívünk felemelkedik, és a szeretet betölt minket.

Ma nem az illat- és állatáldozatok korát éljük, ma az egyik legfontosabb áldozatunk az ‘időáldozat’. Időt szentelünk arra, hogy a Jóisten jelenlétébe helyezzük magunkat. Ez nehéz feladat, küzdenünk kell érte. A Jóisten halk szavát ebben a csendben halljuk meg, ebben a csendben megmártózva leszünk képesek meghallani a házastársunk - gyermekeink, szereteteink - kimondott és ki nem mondott szavait is. Ekkor leszünk képesek az “eleven érzékelés-kapcsolatra”. Az időáldozattal járó belső csendesség imádság! Tudatosan gyakorolhatjuk, hogy megteremthessük ennek a kultúráját és imaformáját családjukban.

Előfordulhat, hogy egy beszélgetés a csendben éri el tetőpontját. Persze nem zavarba ejtő és nem méregből, dühből eredő hallgatásról van szó, hanem olyan csendről, amely átöleli, körülöleli társunkat. Egy-egy szó ilyenkor drágakő lehet. Elidőzünk egymásnál, kóstolgatjuk egységünket.

Amikor házaspárként odafordulunk egymáshoz, együtt dolgozunk, együtt gondolkozunk, ha egy húron pendülünk, akkor Isten ott van köztünk. És amikor a házastársi szerelemben egy test leszünk, Ő van köztünk. Miatyánk, aki a mennyekben vagy, azt jelenti, hogy mi vagyunk ez a menny, ahol a Jóisten jelen van. Mi vagyunk a menny, ahol jelen van a Jóisten, ha egy szív, egy lélek vagyunk. Akkor valamilyen módon mi vagyunk a Jóisten lakása, a Jóisten otthona. És Ő szívesen van ott, és imádkozhatjuk Őt köztünk.

(Tilman atya nyomán)

Emeljük fel szívünket!

Urunk, neked adjuk a szívünket és kérjük, formáld minket, hogy számíthass ránk!

Hálát adunk, hogy ilyen közel jössz hozzánk! Szeretnénk szívünk csendjében Téged megtalálni és imádni. Segíts nekünk a hétköznapi terhek között felfedezni, hogy Te velünk és közöttünk élsz!

Szűzanyánk, családok Édesanyja, imádkozz értünk! Amen.